

HỒI THỨ HAI MƯỜI MỐT DỠ TRÒ NHẤT TIỀN XẠ SONG ĐIỀU

Kim Cửu Linh dậy rương, đứng dậy lật đật xuống lầu.

Trước cửa có cỗ kiệu nhỏ chờ sẵn, hấn xách cái rương mây ngồi vào kiệu.

Hai đại hán khiêng kiệu chính là hai tên bộ khoái rất đặc lực ở Dương thành. Chúng không chờ hấn giục già đã khiêng lên đi gấp.

Kim Cửu Linh ngồi trong kiệu lộ vẻ đắc ý, vì lúc này kế hoạch của hấn mười phần đã xong đến chín.

Cỗ kiệu đi vào một ngõ hẻm nhỏ hẹp, chuyển qua bảy tám ngõ mới lên đường chính.

Đầu ngõ hai cỗ xe ngựa sơn đen đã đậu sẵn.

Kim Cửu Linh xách rương xuống kiệu lên xe.

Người dong xe cũng là tay thiện nghệ. Hấn chính là Lỗ Thiếu Hoa, một bộ khoái nổi tiếng ở Dương thành.

Hai bên đường phố không thấy người qua lại. Cứ đến mỗi đầu đường trên nóc nhà hai bên đều có người vẫy tay ra hiệu.

Khu phụ cận không có người dạ hành khả nghi nào, sau xe ngựa cũng chẳng có ai theo dõi.

Xe ngựa chuyển qua bảy tám đường phố rồi trên nóc nhà cũng không còn canh gác nữa.

Nơi bọn họ đi tới chỉ có hai người họ biết với nhau.

Mé tây thành có con đường chênh chênh vừa ngắn vừa hẹp. Đường này có tất cả bảy tiệm hàng. Cửa tiệm đều cũ kỹ gãy nát.

Trong bảy tiệm thì ba nhà bán những đồ giả. Hai nhà bán đồ trang hoàng. Một nhà khắc dấu nhỏ xíu và một nhà bán tàn lọng giấy.

Đường phố này rất âm thầm hiu quạnh. Chỉ có những đồ kiết già nua mới chiếu cố cho mấy tiệm đó.

Cỗ xe ngựa dừng lại trên đường phố.

Kim Cửu Linh xuống xe rồi, Lỗ Thiếu Hoa lập tức cho xe chạy đi.

Một lão già nửa đui nửa điếc mở khuôn cửa nhỏ trong tiệm bán tranh ảnh ra. Kim Cửu Linh xách rương mây lạng người vào thật lẹ.

Trong tiệm đeo những bức họa tồi tàn. Kim Cửu Linh bật bức tranh sơn thủy giả hiệu của Đường Bá Hổ lên, khẽ đẩy một viên gạch bên tường. Lập tức một khuôn cửa ngăm mở ra. Phía sau cửa là đường bí đạo chật hẹp.

Đi hết đường bí đạo lại mở một khuôn cửa ngăm rồi trước mắt sáng loà. Đây là một tiểu hoa viên nhỏ nhắn xinh tươi.

Hoa viên tuy nhỏ, nhưng hoa cỏ do một bàn tay khéo léo sắp đặt.

Qua vườn hoa đến mấy gian nhà lầu. Tại đây hai cô bé bím tóc buông rũ, mắt đen, răng trắng, đứng trước thềm tươi cười nghênh tiếp.

Công Tôn Đại Nương tỉnh lại rồi.

Mụ phát giác mình được đưa đến một khuê phòng của nữ nhân, cách bài trí rất tinh vi. Mụ nằm ruỗi dài trên chiếc giường hoa mỹ.

Trong nhà mùi u hương thanh nhã tựa hoa lan dàn dựa khắp nơi, không biết từ phương nào đưa tới.

Công Tôn Đại Nương lẳng lặng quan sát. Mụ không cử động, vì người mụ không nhúc nhích được.

Ánh chiều tà lọt qua cửa sổ chênh chéch soi vào. Lúc này chưa tới buổi huỳnh hôn, ngoài cửa oanh hót líu lo mà không nghe thấy tiếng người.

Công Tôn Đại Nương không nhin được la lên :

-Trong này không có người ư ?

Vì không có người nên không thấy phản ứng.

Tiếng mụ hô hoán không lớn vì khí lực trong người mụ không còn nữa.

Công Tôn Đại Nương nghiêng răng hằn học hỏi :

-Gã Lục Tiểu Phụng chết đâm đi đâu rồi ?... Sẽ có một ngày người bị thảm tử về tay ta.

Mụ chỉ còn cách nằm ườn ra để chờ đợi, nhưng sau mặt mụ đỏ lên... Mụ cần đi đại tiện.

Mụ vận hết khí lực mà vẫn không sao nhúc nhích được. Mụ kêu gọi chẳng thấy ai đến cũng không ai thưa.

Sau mụ không sao kiềm chế được đành nằm trên giường đại tiện ra đó. Đây đúng là một vụ cực khổ chết người.

Giường đệm ướt rồi, mụ cũng không di động chuyển mình ra chỗ khác được. Mụ cơ hồ phát khóc, miệng lảm nhảm :

-Lục Tiểu Phụng ! Tất có một ngày ta làm cho người chết cũng không chết được mới cam lòng.

Bất thành linh, một vật từ trên đỉnh màn rớt xuống trúng người mụ.

Trời ơi ! Một con rắn !

Bình sinh Công Tôn Đại Nương sợ nhất là rắn. Mặt mũi tái mét nhưng không cử động được chỉ dương mắt nhìn con rắn bò lổm ngổm trên người mẹ.

Mẹ muốn la lên, nhưng sợ quá thanh âm không phát ra được.

Con rắn trước mắt bò trên mình Công Tôn Đại Nương. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một người xuất hiện ở đầu giường đưa tay ra nhẹ nhàng kẹp lấy con rắn liệng ra ngoài cửa sổ.

Công Tôn Đại Nương dù sao cũng thở phào một cái nhẹ nhõm. Trên mặt mũi đầy mồ hôi lạnh.

Người kia mỉm cười nhìn mẹ, cất tiếng ôn nhu :

-Đại nương phải một phen kinh hãi.

Người này tuổi không lớn lắm lại đầy vẻ phong lưu. Những y phục trên người hẳn bất cứ ai cũng nhận ra là đồ tốt và do người thợ khéo hạng nhất chế tạo.

Nụ cười trên môi của hắn còn làm rung động nữ nhân hơn cả y phục.

Công Tôn Đại Nương trợn mắt hỏi :

-Người... Người là chủ nhân ở đây ?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp :

-Phải !

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Sao trong nhà người lại có rắn ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Rắn của tạ hạ bắt về.

Công Tôn Đại Nương biến sắc hỏi :

-Người bắt rắn về làm gì ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì tạ hạ muốn thử coi có đúng đại nương không thể cử động được hay là giả dối.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Các người chẳng những đã cho ta uống thuốc mê, lại còn điếm vào huyết đạo mà còn chưa đủ ư ?

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

-Trước nay ta vốn là người thận trọng, nhất là đối với đại nương càng cần phải thận trọng hơn.

Công Tôn Đại Nương bây giờ mới hiểu rõ liền hỏi :

-Người là Kim Cửu Linh phải không ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Không ngờ mãi đến bây giờ đại nương mới nhận ra tại hạ.

Công Tôn Đại Nương nghiêng răng ken két hỏi :

-Gã khốn kiếp Lục Tiểu Phụng chạy đến phương nào rồi ?

Kim Cửu Linh thủng thẳng cười đáp :

-Bây giờ từ đầu đến chân đại nương y đã giao cho tại hạ, tức là làm xong sứ mạng rồi, còn ở đây làm chi ?

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Đây là đâu ? Tại sao các người đem ta tới chỗ này ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Nơi đây tuy không tốt đẹp gì nhưng ít ra cũng còn khoan khoái hơn trong nhà lao.

Hắn thở dài nói tiếp :

-Tại hạ biết đại nương chưa từng đến nhà giam, nơi đó chẳng khác gì chuồng heo, chỗ nào cũng đầy muỗi cùng rệp. Con người xinh đẹp như đại nương mà đến đó thì không đầy nửa ngày đã bị côn trùng cắn cho toàn thân sưng vù. Nếu đại nương kêu la là ăn phải đòn lập tức. Rủi gặp tên cai ngục hung ác, không chừng hắn làm cho đại nương phải té đái vãi phân.

Công Tôn Đại Nương nét mặt tái xanh.

Kim Cửu Linh nhìn mục lạnh lùng hỏi :

-Chắc đại nương không muốn tại hạ đưa đại nương vào trong nhà lao ?

Công Tôn Đại Nương cười khẩy đáp :

-Thực ra trong lòng người nghĩ gì ta cũng biết rồi.

Kim Cửu Linh “ủa” lên một tiếng.

Công Tôn Đại Nương tiếp :

-Bất quá người muốn ta thân hành viết tờ khẩu cung, chứ người chẳng tử tế gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói :

-Công Tôn Đại Nương quả là người thông tuệ...

Công Tôn Đại Nương ngắt lời :

-Người muốn ta thừa nhận là tên đại đạo thù hoa, thừa nhận những vụ án đó do ta gây ra.

Kim Cửu Linh đáp :

-Đúng thế ! Chỉ cần đại nương chịu viết một tờ khẩu cung như vậy là tại hạ tuyệt đối không để đại nương phải thiệt thòi. Bằng trái lại...

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Trái lại thì sao ?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

-Quanh đây nhiều rắn lắm. Bất cứ lúc nào tại hạ cũng bắt về được hàng trăm con.

Công Tôn Đại Nương nghiêng răng hỏi :

-Sao người biết ta sợ rắn ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ còn biết nhiều chuyện nữa.

Công Tôn Đại Nương bỗng cười nhạt nói :

-Thực ra điều ta được biết cũng không phải ít.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Đại nương biết chuyện gì ?

Công Tôn Đại Nương trợn mắt lên dần từng tiếng :

-Ít nhất ta cũng biết tên đại đạo thù hoa chân chính là ai.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Ai vậy ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Là người ! Tên đại đạo thù hoa chân chính là người !

Kim Cửu Linh vẫn lẳng lặng đứng bên giường, nhưng nụ cười rung động lòng người biến mất, trên mặt hấn không lộ vẻ gì.

Công Tôn Đại Nương cười hà hà nói tiếp :

-Thực ra ngay từ lúc đầu ta đã hoài nghi tên đại đạo thù hoa là người.

Kim Cửu Linh lại “ủa” lên một tiếng.

Công Tôn Đại Nương lại nói :

-Ngay từ lúc đầu ta còn biết người muốn ta gánh tội ác thay cho người.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Dù tại hạ có đúng là tên đại đạo thù hoa thì tại sao lại lựa chọn đại nương gánh thay cho mình ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Vì ta vốn là người hành tung rất thần bí, không ai hiểu gốc gác ta. Bất luận người bảo là ta làm chuyện gì, người khác cũng dễ tin tưởng.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Chỉ vì yếu tố đó mà tại hạ lựa chọn đại nương ư ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Dĩ nhiên đó chưa phải là yếu tố chủ chốt.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Vậy còn yếu tố nào khác ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Nguyên nhân chủ yếu là trong bọn chị em ta đã có một tên đồng mưu với người. Người muốn ta chịu tội thay người và chết thay người. Ta mà chết đi là thị lên thay địa vị ta. Thủ đoạn của người là chơi trò nhất tiễn xạ song điêu.

Kim Cửu Linh biến đổi sắc mặt mấy lần, nhưng hấn khôi phục lại vẻ tự nhiên ngay, hững hờ hỏi :

-Chẳng lẽ đại nương đã biết thị là ai ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Cho tới lúc này ta chưa thể hoàn toàn xác định nhưng chẳng sớm thì muộn sẽ có ngày ta điều tra ra.

Kim Cửu Linh lạnh lùng nói :

-Đáng tiếc là ngày đó vĩnh viễn không đến với đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Người biết là sau khi những vụ án đó xảy ra, người ta nhất định tìm đến người, vì người là tên đệ nhất bộ khoái phía trong khuôn cửa sáu cánh. Người khác vĩnh viễn không bao giờ hoài nghi cho người.

Kim Cửu Linh nói :

-Vì thanh danh của tị hạ vốn là người tốt.

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Người đi kiểm Lục Tiểu Phụng vì nhận ra chỉ có một mình gã có thể đối phó được với ta.

Kim Cửu Linh đáp :

-Y quả là người rất thông minh. Về điểm này e rằng cả đại nương cũng phải thừa nhận.

Công Tôn Đại Nương cười nhạt nói :

-Ta chỉ thừa nhận gã là con heo.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Nếu y là con heo thì sao đại nương lại lọt vào tay y ?

Công Tôn Đại Nương nghiêng răng mím môi đáp :

-Có thể gã là con heo tương đối thông minh, nhưng heo vẫn là heo.

Kim Cửu Linh cười xoà.

Công Tôn Đại Nương lại nói :

-Vì Lục Tiểu Phụng là con heo, nên lúc bắt đầu người mới dụ gã vào chuồng được.

Kim Cửu Linh ò lên một tiếng chứ không nói gì.

Công Tôn Đại Nương lại tiếp :

-Người cố ý đem mảnh đoạn hồng thêu bông mẫu đơn giao cho gã, vì người biết nhất định gã sẽ đưa tới cho Tiết lão thái thái coi.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

-Tại hạ cũng biết Tiết lão thái nhất định nhận ra bông hoa kia do nữ nhân thêu.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Ngay từ ban đầu gã đã lầm lộn, gã càng yên trí tên đại đạo thêu hoa đúng là một nữ nhân trá hình.

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì y rất tin tưởng cặp mắt của Tiết lão phu nhân chưa mờ, tuyệt đối không thể nhận lầm.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Sau người lại cố ý yêu cầu Tư Không Trích Tinh đánh cắp mảnh đoạn hồng đó đưa đến chỗ Giang Khinh Hà, vì người biết thị là chị em với ta.

Kim Cửu Linh giục :

-Đại nương nói nữa đi !

Công Tôn Đại Nương tiếp :

-Ngay từ ngày ấy Lục Tiểu Phụng đã nhận định là hành động của đám chị em đi giày đỏ.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Đại nương đừng quên Tư Không Trích Tinh vốn là bằng hữu của Lục Tiểu Phụng thì khi nào gã lại nghe lời tại hạ đi lừa gạt bạn ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Gã là thần thâu, người là thần bộ. Thần thâu khó lòng tránh khỏi có khi thất thủ đã lọt vào tay người. Người biết chẳng sớm thì muộn cũng có ngày lợi dụng gã, nên cố ý làm ơn huông tha cho gã trước rồi.

Kim Cửu Linh thở dài nói :

-Chuyện này chẳng một ai hay, chắc là đại nương đoán ra như vậy.

Công Tôn Đại Nương cũng không phủ nhận, mụ lại nói :

-Nhưng chỉ căn cứ vào điểm này, Lục Tiểu Phụng cũng chưa hoài nghi đến ta...

Kim Cửu Linh ngắt lời :

-Đúng thế.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp :

-Người biết gã đến Dương thành để tìm Xà Vương.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Chẳng lẽ Xà Vương cũng là người đồng mưu với tại hạ ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Dĩ nhiên Xà Vương không phải là người đồng mưu với người, nhưng trường hợp của lão cũng giống như Tư Không Trích Tinh, tức là đã chịu ơn của người rồi nên hẳn cam tâm để người lợi dụng.

Kim Cửu Linh nói :

-Lần này đại nương đoán trật lất.

Công Tôn Đại Nương “ủa” lên một tiếng.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

-Lão cam tâm để tại hạ lợi dụng chỉ vì lão không còn đường nào khác để lựa chọn.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Tại sao vậy ?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

-Bộ khoái ở Dương thành đều là đồ tử đồ tôn của tại hạ. Tại hạ là tổng quản ở Vương phủ. Nếu lão không nghe lời tại hạ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể trừ đến cội rễ bọn anh em của lão .

Công Tôn Đại Nương nói :

-Người biết ngày rằm tháng bảy nhất định ta đến Tây Viên nên yêu cầu Xà Vương dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến Tây Viên.

Kim Cửu Linh đáp :

-Hành tung của đại nương người ta không biết, nhưng tại hạ biết rõ như bàn tay để trước mắt.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Trong bọn chị em ta vẫn có người ngấm ngầm thông tin cho người.

Kim Cửu Linh cũng không phủ nhận. Hắn nói :

-Tại hạ giả tạo một phong thư cố ý yêu cầu Xà Vương để Lục Tiểu Phụng ngó thấy, vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng trước nay không muốn thiếu nợ ân tình, nhất định sẽ đi phò ước thay cho Xà Vương.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Bắt đầu từ lúc ấy Lục Tiểu Phụng mới nghi ngờ ta.

Kim Cửu Linh nói :

-Đại nương đừng mời y ăn mút hạt dẻ thì chẳng sao :

Công Tôn Đại Nương lạnh lùng đáp :

-Hôm ấy thực tình thì ta có việc mới đến Tây Viên. Ta làm việc gì thì không muốn để ai cản đường.

Kim Cửu Linh nói :

-Nhưng y lại muốn kiếm đôi giày đỏ.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Hôm ấy gã không chết là nhờ vận may.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

-May cho cả tại hạ nữa.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Nhưng khi đó người chưa thể xác định được mối quán thông với Xà Vương cướp cả Tiết Băng đưa đi.

Kim Cửu Linh nói :

-Người ta đều bảo thị là con hổ cái, nhưng tại hạ nhận xét thị chỉ là con mèo con thôi.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Sau người cố ý để Lục Tiểu Phụng phát giác ra căn nhà nhỏ ở trong ngõ hẻm tồi tàn, để gã nhận ra đó là nơi tá túc của ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

-Tại hạ bố trí hai gian nhà đó thật là phí nhiều tâm cơ.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Dĩ nhiên A Thổ cũng là người của người bố trí tại đó.

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng nhất định không tìm thấy đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Nhưng người đã biết chỗ tụ hội của bọn ta.

Kim Cửu Linh đáp :

-Vì thế tại hạ phải chế tạo ra cái hộp gỗ truyền tin để A Thổ dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến chỗ các vị hội họp.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Tại sao chính người lại cố ý giả vờ trúng độc ?

Kim Cửu Linh cười đáp :

-Vì tại hạ chính mình không muốn đến chỗ các vị.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Người không thân hành, để một mình Lục Tiểu Phụng đến chỗ đó thì bất luận có đắc thủ hay không cũng chẳng liên can gì đến người.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp :

-Tại hạ vốn là người cẩn thận, chẳng bao giờ làm việc gì mình không nắm chắc.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Đối với việc này người hoàn toàn nắm chắc cả rồi chẳng ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ cũng biết đại nương là con người đáo để, những hành động của tại hạ rất có thể bị đại nương khám phá. Thậm chí tại hạ còn biết đại nương đã giết A Thổ rồi giả dạng gã, khiến Lục Tiểu Phụng phải tìm đến đại nương để chính đại nương dẫn y đi.

Công Tôn Đại Nương ngạc nhiên hỏi :

-Người biết ư ?

Kim Cửu Linh cười mát đáp :

-Dĩ nhiên tại hạ biết, nhưng tại hạ không để tâm về vụ này.

Công Tôn Đại Nương “ủa” một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói :

-Vì tại hạ biết kế hoạch của mình hoàn toàn thành tựu vì đã đủ chứng cứ tỏ rõ đại nương là tên đại đạo thù hoa. Dù đại nương có biết rõ kế hoạch của tại hạ, nhưng không đưa ra được bằng chứng nào.

Hắn cười “hì hì” nói tiếp :

-Hơn nữa những vụ Tiết Băng mất tích, Xà Vương bị giết khiến Lục Tiểu Phụng cảm hận thấu xương, bất luận đại nương nói sao y cũng tuyệt đối không tin và nhất quyết không buông tha đại nương. Huống chi tại hạ đã nổi tiếng thần bộ từ lâu, đồng thời là bạn hữu của y, trái lại đại nương là một nữ ma đầu hành tung bí ẩn, lai lịch bất minh.

Công Tôn Đại Nương không nhịn được thở dài nói :

-Người tính đúng thật. Trước kia quả ta chẳng có một bằng chứng nào, dù nói người là tên đại đạo thù hoa cũng chẳng ai tin.

Kim Cửu Linh đáp :

-Hiện giờ đại nương có nói ra cũng vậy, quyết chẳng một ai tin tưởng.

Công Tôn Đại Nương lạnh lùng nói :

-Người đừng quên hiện giờ người đã tự thú nhận.

Kim Cửu Linh cười vang nói :

-Đúng thế ! Hiện giờ tại hạ thừa nhận thật, nhưng thừa nhận thì đã sao ?

Công Tôn Đại Nương cười hỏi :

-Người cho là những lời người đây, ngoài ta ra chẳng một ai nghe thấy chứ gì?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ từng nói chẳng bao giờ làm một việc mà mình không nắm vững.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Người lại cho là tuyệt không một ai tìm tới đây và nhận đúng là ta không nhúc nhích được mới chịu thừa nhận phải không ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tại hạ không muốn đại nương chết rồi biến thành con quỷ hồ đồ.

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Người không sợ Lục Tiểu Phụng mò tới đây một cách đột ngột ư ?

Kim Cửu Linh đáp :

-Tuy y là con heo ngu dại, nhưng chân chạy còn lẹ lắm...

Hắn mỉm cười, thò tay vào bọc rút ra một cái ống trúc có in dấu hỏa ấn nói tiếp :

-Cái này tại hạ vừa nhận được từ Nam Hải chuyển tới bằng phi cấp truyền thư. Lục Tiểu Phụng đã qua Nam Hải và hiện giờ đi thẳng Mạt Lăng rồi.

Công Tôn Đại Nương thở dài thườn thượt nói :

-Quả là người suy nghĩ chu đáo quá !

Kim Cửu Linh đáp :

-Đa tạ đại nương quá khen.

Công Tôn Đại Nương nói :

-Dù sao người cũng đừng hòng lấy được một chữ khai cung ở ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp :

-Tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này. Về vụ khai cung của đại nương thế nào cũng phải có.

Công Tôn Đại Nương biến sắc.

Kim Cửu Linh nói tiếp :

-Những loại khẩu cung này, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể sai người viết ra hàng trăm ngàn bản mà tùy tiện ai viết cũng được. Bút tích của đại nương trước nay chưa ai biết qua, hết bề tra cứu.

